

Свистяча роза

Хмара Костянтин

Жила-бути дівчина Оксана. Проста така, навіть трохи сором'язлива. Жила в звичайному маленькому провінційному містечку посеред багатолюдної столиці і мріяла про велику і чисту любов. Як, утім, багато хто в її віці.

Йшла вона якось по парку в центрі вулиці. Вже була осінь, листя з дерев зривалося і поволі летіло, підхоплене спекотним вітром. На колись ніколи не порожній клумбі красувалася одна єдина троянда. Як не банально, рожева. Оксана нашвидку пробігла поглядом по попах тат, що вигулювали своїх виряджених дітлахів і пішла собі далі. Але раптом почула свист. З незвички Оксана вся зашарілася. Вона почала озиратися на всі боки, шукаючи об'єкт, що видавав сей високочастотний звук. Проте окрім троянди та вищезгаданих поп, нічого здатного на таке знуцання над Бетховеном, Моцартом і Глюком, не було. Хіба, що троянда. Самотня троянда, колись ніколи не самотня на довколишніх клумбах. «Бетховен, Моцарт і Глюк, Бетховен, Моцарт і Глюк, п'ятнадцять з половиною разів навіщось повторила про себе Оксана, - Ні, це далєбі не Глюк». Мелодія була швидше схожа на весільний марш в прискореному темпі. ... Це троянда.»

Так, так, так, і ще сто разів по сто цих самих так. Це була троянда. Рожева троянда. Рожева, як небеса під час заходу, як небеса під час світанку, як небеса, якщо дивитися на них через рожеве скло. Це була троянда. Не тітка Роза з Ніжина, яка заборговувала всім на світі все на світі і їй усе якось рожево, і не собачка Розка, яка уміла стрибати з підлоги на підвіконня, при цьому радісно гавкаючи і підвиваючи у польоті, і померла шість років тому. Це була саме троянда, що стоїть самотньо на клумбі. «Прямо як сирітка» - подумала Оксана і зірвала цю самотню троянду.

Вона принесла її додому і одразу ж поставила у вазу. А вазу - на підвіконня. Так, так, саме так вона і зробила. Одразу ж поставила у вазу, і зразу ж – на підвіконня. Щоб з вулиці помітно було. Люди подивляться і заусміхаються. Класно ж!

Оксана ще з першого класу пам'ятала, що якщо зрізану квітку одразу ж не поставити у воду, то вона зів'яне. Причому протягом не довгого часу. Може навіть дуже нетривалого часу. І з розрахунків Оксани, те ж саме трапиться і з зірваною квіткою, а не лише зі зрізаною. А Оксана з раннього дитинства була дуже здатною дівчинкою. Навіть в деякому розумінні талановитою. Тому вона все зробила правильно і тепер могла радісно завалитися на диван, закинувши ноги на шафу (нижню полицю, не подумайте, що Оксана була акробаткою або якимось чином відділяла ноги від тулуба, - ні, просто на нижню полицю шафи) і забалділа, аж уся закайфувала від задоволення виконаною роботою. День-бо пройшов не дарма. Он яку троянду з клумби потягла. Рожеву. З чужої між іншим клумбочки. «Цікаво, а кому належать квіти, що ростуть на клумбах міста, - подумала Оксана. – А може восени вони вже нічії. А якщо б зірвала цілий букетище улітку, а за це якась стаття, ну, там кримінальщина і таке інше, але ніхто не бачив і шукай вітра в полі, що тоді? Ну тоді, мабуть, і приємніше було б принести це диво до будинку. А так... Може й не варто було бруднитися? Ну та вже годі, справа зроблена... Але, чия ж усе-таки клумба?» Та думати про це в Оксани не було часу. Та й коли думаєш, та ще й лобик морщиш, зморшки з'являються, а це жажливо старить. А кому ж хочеться погано виглядати. Тим більше цього вечора. У Оксани ж і часу подумати не було не тому, що думати не привчена чи мо' не любила. Дуже навіть любила. Та й привчена дуже навіть. Але цього вечора Оксана чекала в гості свого хлопця. Бойфренда. Най-найкращого, хоч пальчики облизує. Їй узагалі з ним поцастило. Такий хороший, прямо хвали, не нахвалився.

Любила його Оксана.

І ось прийшов її суджений-ряжений. З пляшкою вина і кульком «Барбарису». Оксана жах як любила льодяники у блискучій обгортці. Воно ж і смачно й нарядно. А якось навіть хотіла обклеїти кухню фантиками від льодяників, щоб було красиво і нестандартно. Свое, значить, обличчя щоб у кухні було. Та все якось натхнення не було. А воно ж у будь-якій справі потрібне. А з фантиками, та й без натхнення – це як під вінець, та без батьківського благословення - фігня це, не можна так, не по божому це, не по людськи.

Радісно зустріла коханого Оксана. У крісло всадила, чаєм напоїла, новини разом по телеку подивилися. Відкоркували вино, розлили по келихах і .раптом почули свист. Протяжний і пронизливий, ріжучий слух на дрібну капусту. Свист заповнив усю кімнату своїм зухвалим споживацьким ставленням до усього, що відбувається відбувалось. Оксана перелякано завертіла головою сподіваючись зрозуміти, що ж це за свист, звідки він. А її хлопець так само

завертів головою і теж сподіваючись зрозуміти, що ж це за свист, звідки він, але вже не перелякано, а здивовано. Свист долітав з вікна. Точніше, з боку вікна, як одразу ж здогадалася Оксана – це троянда. Троянда, що стоїть у вазі, яка у свою чергу, стоїть на підвіконні, ось і здається, що свистять у вікно, а це – троянда. Вона ще на клумбі поводитися як остання ..., і зараз таке влаштувала.

Але ж хлопець не знав, що у його дівчини на підвіконні стоїть таке чудисько клубне, або правильніше, мабуть, буде сказати клумбове. Він же думав, що це хтось з вулиці у вікно свистить. «Нічого собі, діваха! Йй он у вікно свистять, викликають, як якусь дівчинку нехорошу, якусь ббббб...безвідмовну, безвідповідальну (він ніколи не лаявся, бо виховувався в строгості – тато, все ж таки - генерал). Так от, схопився він скоріше, та й чкурнув геть. – Ще нагородить чим-небудь, усе життя потім лікуйся».

Як не відговорювала його Оксана, як не переконувала, - троянда це, на підвіконні, - нічого і слухати не хотів. «Що ти мене зовсім за дерево тримаєш, я тобі не Буратіно який!»

Хлопець утік, а Оксані бідній що робити? Заплакала вона гірко, лягла на диван, скрутилася калачиком (або трояндочкою, це як кому більше подобається називати таку позу), і заснула. І приснився їй сон чудовий. Наче підїхав до будинку хлопець її розпрекрасний на моторолері. Крутому, дорогущому. Усі сусіди з вікон виглядають, хвалять його, не нахваляться. А він кричить Оксані: «Маша, вихади! Спатрі какою я мущина в самам расвете сіл!, Уж замуж невтерпюж! (хоча, до чого тут це?) Вихади!» І засвистів щось схоже на Альбіоні, тільки якось туманно. «Я не Маша якась, я Оксана, й між іншим, Оксана Іванівна» - крикнула про себе уві сні Оксана. Чого він так про неї? - все ще про себе подумала вона. І тут же прокинулася.

І згадалось їй, що ще пра-пра-прадід (ні, тобто так, правда, чиста правда, - пра-пра-прадід), ще пра-пра-прадід цього самого хлопця, ще при царському режимі (до 1917 року – зараз, мабуть, мало хто і пригадає, що воно за бурда), так от його предок працював у дитячому садку сторожем і до смерті загодовував дітей шоколадками. У підвалі дитсадка знайшли п'ять понівечених трупиків, - галас був на все місто. Але, щоправда, оскільки у нього були родичі при дворі ще з часів Катерини II, його «відмазали», справу закрили, а сам він незабаром став прокурором повіту. «Яблуко від яблуні» - подумала Оксана і заусміхалася. І так їй стало радісно, що вона лягла на диван і заснула. Але на цей раз їй вже нічого не снилося. Просто лягла, заснула, і якось одразу ж прокинулася. І згадалось їй, що в дитинстві тільки-но тато з мамою привели її до дитсадку, якісь покидьки підло познущалися з неї. Їй підкинули записку, у якій карлючками було надряпано, - «Ми викрали твою ляльку і вона брудно позбиткувалася з нас. Якщо ти не вживеш заходів по її перевихованню, ми знаємо, куди писати скаржитися.» Це дуже згубно позначилося на її ще не зміцнілій психіці. Оксана тоді надовго захворіла. Так, повозилися в ту пору з нею батьки– і по лікарнях, і по психологах, і по бабцях та екстрасенсах усіляких. Ледве поставили на ноги. І так від цього гірко стало Оксані, що вона вже збиралася заплакати, ну і як в попередніх ситуаціях лягти на диван і заснути. Але передумала.

Зачинила двері.... Та раптом згадалось їй... як говорив Хічкок... Немає нічого страшнішого зачинених дверей. Тому відчинила Оксана двері настіж. Узяла сумочку й пішла пройтися нічним містом, послухати як пташки співають, повітрям подихати, поки що заводи не повідключали фільтри на ніч.

І проходячи повз самотньої клумби Оксана знову почула дивний звук. Вона озирнулася на всі боки й побачила ... троянду. Біля клумби. Біля тієї клумби, де вона зірвала ту безглузду троянду тепер стояла Роза і грала на баяні. І звук цей дивний був нічим іншим, як грою на баяні. Це грала Роза – тітка Роза з Ніжина, яка заборговувала всім на світі все на світі, і тепер їй це мабуть не рожево. Вона стояла біля клумби, плакала і сміялась, і грала на баяні. А біля її ніг лежав капелюх. «Догралася», - подумала Оксана і зупинилася.